

Tisztelt Polgármester Úr, Tisztelt Lelkész Úr,
Tisztelt Hölgyeim és Uraim - kedves Soproniak!

Advent második vasárnapján ma a remény gyertyáját gyújtjuk meg. A remény az, amely átsegít bennünket a sötétségen, és hitet ad a várakozás idején. Sopron történelme tele van olyan pillanatokkal, amikor a közösség a reményt választotta

Városunk már közel hatszáz évvel ezelőtt is a történelem sodrában állt. Amikor 1441-ben Erzsébet királyné a Szent Koronával együtt Sopront is elzálogosította, az itt lakók kitartottak, mert hittek abban, hogy városuk felemelkedik.

Ez a remény 1463 nyarán vált valóra: a bécsújhelyi–soproni béke értelmében a magyar korona és Sopron ismét visszatért Magyarországhoz. Mátyás király mindkettőt végleg visszaszerezte, ezzel új korszakot nyitva a város életében. **Sopron sorsa és a Szent korona története immár szimbolikusan is összefonódott.**

A soproni polgárok látták Eleonóra királyné 1622-es koronázását, tanúi voltak III. Ferdinánd trónra lépésének majd 1681 decemberében egy újabb királynő koronázásának.

Ma, 2025-ben, amikor a város Fő terén állunk - ugyanazon a helyen, ahol többszáz éve a soproniak aggódva, mégis reménnyel telve figyelték sorsuk alakulását- érdemes megállnunk egy pillanatra. Elképzelni őket, ahogy ezeken a köveken járnak és bíznak abban, hogy a történelem viharaiból végül felemelkedés születik.

Sopron mindig szolgált az országot – döntéseivel, kitartásával, történelmi helytállásával. A Szent korona négyszeri fogadása egy mélyebb igazságot is jelent nekünk. Azt, hogy Sopron közössége úgy várta és védte a magyar államiság jelképét, mintha saját jövőjét őrizné. Ez a hűség formálta a várost akkor, és ez ad erőt számára ma is.

Civitas Fidelissima - a Leghűségesebb Város. A hűség egyúttal remény is, mert aki hűséges, az bízik és aki bízik, az remél. A hűség és a bizalom egyúttal remény egy jobb világban, ahol béke és szeretet honol. **Bizalom a másik emberben, egy eszmében, országban.**

Sopron hűsége a ki nem alvó remény egyik legjobb példája. A selmecbányai főiskolásokat a véletlen, a remény és a kitartás vetette Sopronba 1919-ben. És Thurner Mihály hite abban, hogy szeretett városa a tudás központja lehet.

A jövőbe vetett bizalom vezette a polgármestert, amikor mindent megtett azért, hogy a selmecbányai bányászati és erdészeti főiskola Sopronban kapjon új otthonát. Az Alma Mater diákjai és tanárai hitték, hogy tovább vihetik tudásukat, hagyományaikat, és itt, a soproni erdők ölelésében ismét közösséggé formálódhatnak.

A háború utáni világban a remény segített tovább lépni és tovább élni a város lakóinak és a főiskola hallgatóinak. Remény nélkül nem bízott volna a polgárság 1921-ben abban, hogy a Saint-Germaini béke által Ausztriának ítélt Sopron magyar maradhat. Bízta abban, hogy lehet esély a népszavazásra, hogy legalább ezen a kis területen meg lehet változtatni az országot szétszabdoló döntést.

Sopron 1921 karácsonyára a hűségét és a reményét ajándékozta az egész országnak. Azt a biztos eszmét, hogy kilátástalan helyzetben is van jövő, van fény és élet. Egy hét múlva, december 14-én, a Hűség napján gondoljunk a reményre, amit ez a város adott az egész országnak.

Sopron története arra emlékeztet: a város mindig akkor erősödött meg igazán, amikor közössége hitt a jövőben. Ma, amikor meggyújtjuk a remény gyertyáját, vessünk számot mindazzal, amit már közösen elértünk – és gondoljuk át, ami még előttünk áll.

Kívánom, hogy a remény fénye hassa át otthonainkat, családjainkat, intézményeinket és városunk minden szegletét! Hozzon békét a szívünkbe, és vezessen minket el a karácsony örömteli ragyogásához!

Áldott adventet kívánok mindannyiunknak!